

loven nogen udvidende Fortolkning; det er Noget, som man ogsaa fra den modsatte Side ikke saa sjældent anfører om andre Bestemmelser i Grundloven, og som allsaa forsaavidt har Noget for sig; men jeg for mit Vedkommende kan ikke være af den Mening, kan ikke slutte mig dertil. Jeg vil sige, at for mig staaer det ikke som en Selvfølge, at en udvidende Fortolkning bør anvendes, men det staaer ganske vist saaledes, at det var unaturligt og urimeligt, om visse Skattelove og visse finantstuelle Love ikke bleve behandlede først i Folkethinget, og at man derfor ogsaa alvorligt maatte modsætte sig, at disse Arter af Skatte- og finantstuelle Love, som jeg nu skal karakterisere, ikke først bleve behandlede i Folkethinget. Jeg skal, for at belyse min Opfattelse i saa Henseende, begynde med et Par Exempler. Vi havde for et Par Aar siden til Behandling her i Rigsdagen en Udgiftslov, som angik ekstraordinære Midler, der skulde bruges til Anskaffelsen af forskelligt Materiel, forskjellige Udrustningsgjenstande for Hæren; dette var en Lov, som efter min Overbevisning var af den Art, at man maa sige, at det vilde have været unaturligt, om den ikke var bleven behandlet paa samme Maade som Finantsloven. Jeg skal, hvad Indtægtslove angaaer, holde mig til det Exempel, som ligefrem frembyder sig. Naar man er enig om, som man hidtil har været det, at der bør gives almindelige Regler for Udskrivning af Indkomsskat, hvilke Regler skulle gjælde i længere Tid, men at man fra disse Regler skal undtage Bestemmelsen om, hvormeget Skatten skal beløbe, fordi man vil fastsætte dette forskelligt i de enkelte Aar efter hvert Aars Behov, saa formener jeg, at det vilde være urimeligt og unaturligt, om den aarlige Lov for dette sidste Forhold ikke blev fremlagt til Behandling først i Folkethinget. Men hvad er det da, der er det Charakteristiske for de Skatte- og finantstuelle Love, hvorom man maa sige, at de ifølge Folkethingets grundlovmæssige Stilling skulle behandles først her? Det er, at deres Indhold betegne dem som Love, der staae i et saadant Forhold til Finantsloven, at den almindelige Behandling af denne og Behandlingen af de særlige Love fornuftigvis bør føl-

ges ad, at de ere Love, om hvilke man kan sige, at de ligesaagodt kunde have staaet som en Gento i Finantsloven, men kun ere tagne ud af denne, fordi de, ved Siden af deres finantstuelle Betydning, tillige frembyde andre Sider, som man har troet lettere vilde komme til en fylldig Behandling, naar de behandlede særskilt. Jeg formener allsaa, at det er under den her ved givne Belysning, at man maa see, om der i nærværende Tilfælde er skeet Noget, som man maa ansee for stridende mod den Stilling, som Folkethinget retnæssig indtager i det konstitutionelle Liv. Man maa dog tillige først klare sig, hvad det er, Landsthinget har gjort, og hvad deraf fornuftmæssig kan udledes. Hvad er det da, Landsthinget har gjort? Landsthinget har først forandret Loven til kun at gjælde een Eigning, og dernæst indført, hvor Meget der skulde opkræves ved denne Lovens Anvendelse. Nu maa det vel erindres, at, naar man samtidigt gør disse to Ting uden Bitanker, saa er det i og for sig en meget vel sammenhængende og allsaa naturlig Omdannelse af Loven. Grunden, hvorfor man oprindeligt har deelt Skattebestemmelserne i 2 Love, er ganske simpelt den, at man ønskede, at den ene Lov skulde gjælde som en almindelig Lov i en længere Tid, men at den anden kun skulde gjælde som en Lov for eet Aar og næste Aar skulde afløses af en anden Lov med Bestemmelser efter den Tids Krav. Hvis det oprindeligt havde været paatænkt, at Indkomsskatloven kun skulde gjælde for een Eigning, saa vilde Regjeringen ganske vist — det er jo Noget, som vi tidligere have haft Exempler paa — ikke have indbragt Beskatningsforslaget i 2 Love, og heller ikke vilde vi her i Folkethinget have fundet paa at behandle Sagen anderledes end som een samlet Lov. Allsaa i og for sig, naar man kun tager Beskatningen som midlertidig for een Eigning, er det det ene Naturlige at behandle alle Beskatningens Sider paa eengang. Og hvad er det dernæst, Landsthinget har gjort? Det har indsat en Opkrævningsprocent af $2\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten. Er dette nu en Bestemmelse af et saadant reelt Indhold, at man deraf kan slutte, at Landsthinget har tænkt at udøve, jeg vil ikke sige et Tryk, men kun en Førstebestemmelsesret overfor Folkethin-